

MI SMO BILI XEPT

Emrich Štefan

Jednoč dojde ta dan, kad se najdeš s prijatelji u situaciji, da ste prestari da se vaša "banda" igra pirate uz potok u selu. Ali ča onda? Prestari za dičju igru, premladi za odrašćen život, a usko povezani medjusobno... i nam je išlo tako.

Naša srića je bila KUGA. Ili točnije: blizina KUGI. A to u obliku Ferenca, ki je s jedne strani uvijek bio pripravan s dicom i mladinom neke tojkavosti udjelati. Ali on se je na drugu stran i skrbio za to, da ne budemo samo tojkavi i da ne peljamo samo šalu, nego da si i glavu „meru“ trapimo i ozbiljnije stvari djelamo. Tako ča, na polovini med šalom i ozbiljnim, je bila pomoć kod organizacije legendarne "Duge noći črljenoga špricera", kade smo i mi mladi dostali naše zadaće.

A ova "Duga noć črljenoga špricera" je s punim pravom legendarna. Jer ona je bila rodno mjesto ideje "XEPT"-a kao mjesto za nas, za mladinu. Ideja za omladinsko društvo ili klub je nastala konkretna pomoću KUGE. Ona je na raspolaganje stavila prostor u podrumu/pivnici, u kom je naš XEPT našao domovinu i kade smo mi imali autonomiju. Naravno, da smo ov prostor morali prvo namjestiti i urediti. Brzo smo našli kade-tade neke stare kauče i farbe, da bi lipo pomoljali zidi. Nij triba objasniti, da smo

Joško Emrich, Mate Biricz, 1997

mi mladi revoluceri, inspirirani od posterov Che Guevare, zid pokrasili ogromnom črljenom zvijezdom. Pokidob da smo bili prvič u KUGI, a drugič nas ionako nigdor nij došao pačiti u naš prostor, to nij bio problem.

Kot rečeno je Ferenc bio (i pred i po našem času) dobra duša za dicu i mlade i nas je motivirao, da se i aktivno angažiramo, a i nudio ponude, da vidimo ča od velikoga svita - bar tako daleko u okolini, kot je bilo moguće doći KUGA-busom. Nam je bilo svejedno, da je ta bus imao samo 4 "gange" a polag toga da je veliki svit bio samo širja okolina.

Legendarni bus KUGE, 1999

Dobro se spominjam na prvi festival, koga smo na takovom izletu poiskali. Cilj je bio štajerski Bad Radkersburg, u kom je bio jedan od prvih velikih festivalov za mladinu. Nastupale su grupe, ke smo poznali iz radija, a od kih si nikada ne bi bili sanjali, da ćemo je nekada live viditi. Ada smo za vikend zapokali naše šatore ter se Ferencom u busu dali na put. Da je radio u autu kratko pred ciljem dušu spustio, nam je bilo isto tako svejedno, kot činjenica da nismo bili najljutije onde. Pokidob da već nij bilo mužike iz radija, smo zadnje kilometre vikali naše jačke kroz otvorene obloke i tako stigli do cilja.

Zapravo nij potribno, da se posebno upomene, ali na svaki način je ov vikend i festival postao za nas sve legendaran. Ov doživljaj i iskustvo su sigurno bili mjerodavni za

Peace Parade Bad Radkersburg – Mate Biricz, Stefan Rozsenich, Štefan Emrich, Joško Emrich, 1998

nebrojne daljnje posjete festivalov, kad su ovi nekoliko ljet kašnje počeli rasti kot vrganji po toploj godini. Ali ov prvi festival Bad Radkersburgi nij bio samo naš lični prvi "mega-event", nego nas je i inspirirao. Bili smo fascinirani tim, kako se more pokrenuti tako velik događaj za mladinu, ki dovuče takovu brojnu publiku.

Ta misao nam nij dala mira. Razgovarali smo o tomu, da bi i mi mogli organizirati neki event za mladinu i rodili smo ideju predbožićnoga koncerta. Ali ne pobožno-adventskoga "kot se to kera", nego rok-koncerta! Opet je bila blizina KUGE naša srića, ka je omogućila, da je sve išlo laglje, nego ako bi bili počeli od nule. Ali bilo nam je i važno, da se razmedjimo od KUGE i da svoj vlašći event organiziramo. Tako nam je bilo odmah jasno, da ne kanimo koristiti profesionalnu dvoranu, nego da idemo u pivnicu, tamo kade je naš XEPTprostor, i ako ne u ta naš prostor sa svega 20 kvadratnih metrov, ter piljom u sredini. Dogovorili smo se, da će biti u foajeu pred velikom dvoranom, a našli smo i ime "Wei(h)nachterl-Fest".

Wei(h)nachterlfest – Ferenc Buzanich, Andrea Solich, Hannes Gregorich, Benjamin Rozsenich, Andrea Babits, Dagmar Derdak, Stefan Emrich, Daniel Berlakovich, Daniela Szaffich, 1998

Iako koncert nije bilo veliko najavljen to ime je bio mali skandal. Ne samo to, da u predbožićnoj tihoj dobi organiziramo rok-koncert, nego ga i još blasfemično nazovemo "Wei(h)nachterl-Fest". Nas mlade to naravno nije jako bludilo, to je bila naša revolucija! I ako skromna, bila je naša.

Cilj nam je bio, da ne dostignemo samo publiku iz hrvatskih susjedskih sel, nego iz svih sel naokolo. Rekrutirali smo mlade bende s okolice i načinjili reklamu za mladinu svih susjedskih sel. Ugodalo nam se je, mobilizirati ljude, tako da je došlo nekoliko sto mladih iz svih sel!

Dobro, mislim da je bilo oko 300, ali bolje gluši ovako; a za 20 ljet će jur biti prik 1000 gostov ;)

Ova fešta, ku smo mi organizirali, je bila skroz uspjeh!

A to ne samo zbog toga, kad smo ju mi sami na noge postavili (s meru pomoći KUGE) i kroz to lično rasli. Fešta je bila još i tako uspješna da smo ju dođuće ljeto ponovili, a po tom opet. A za nami su drugi preuzeli ideju XEPT fešte i ju dalje nosili.

A zapravo je - za male ali i velike - revolucere najvažnije ostavščina. A ostavščina nij bila samo to, da se je XEPT fešta institucionalizirala. Odmah okolo kuta našega XEPT prostora se nalazi prostor za probanje mužikantov. Kroz tu blizinu je nastala naša fešta

Elektrikeri, osnovani 2003

i prva javna pozornica za mlade bende, kot na primjer za Elektrikere. A konačno je i dio jerbinstva, da je u medjuvrimenu jur uobičajeno pozvati na "Wei(h)nachterl" priredbe - još i za karitativne priredbe.

Ali najvažnije za nas, ki smo bili dio ovoga XEPT-a, su sigurno spominki na prijatelje i doživljaje, i motivacija, ka je iz toga niknula. Bila je to zvanaredna mogućnost, ku su nam KUGA i aktivni (pred svim i Ferenc) omogućili. Za to, najlipša vam hvala!